

[Miljøministeren]

derledes. Der var jo tale om direktiver, der var vedtaget, uden at der var nogen muligheder for at anvende nogen form for miljøgarantier.

Hr. Trøjborg spørger om udspillet fra de nordiske lande. Jeg har i mellemtiden fundet ud af, hvad det udspil fra de nordiske lande drejer sig om, og jeg forstår, at det er et øget toksikologisk samarbejde, hr. Trøjborg tænker på, eventuelt i form af et institut, således som det er foreslået i ministerrådsforslaget om et stærkere Norden i den økonomiske handlingsplan for 1989-1992.

Jeg skal ikke her, meget naturligt, tage stilling til et toksikologisk institut. Det, jeg derimod kan sige helt ubetinget, er, at det er nødvendigt med et stærkt samarbejde i Norden på disse områder. Det er det i øvrigt også navnlig om opløsningsmidler, fordi det er en kendt ting, at de nordiske lande har en anden opfattelse end EF om langtidsvirkningen af netop opløsningsmidler. Det tyder i hvert fald på, at vi skal fremme samarbejdet i Norden om disse spørgsmål, og det er også min hensigt. Om det er det rigtige at etablere et nordisk institut, ved jeg ikke. Hvis det ville blive etableret i Danmark, ville jeg ikke være specielt bekymret ved det, men jeg vil gerne generelt sige, at jeg ikke altid synes, at løsningen på samarbejdsproblemer er at etablere fælles institutter. Jeg synes, fælles, konstruktive samarbejdsrelationer af forpligtende art - f.eks. i form af nogle fælles arbejdsprogrammer - måske kan have en større afsmittende effekt i de enkelte lande, end et samlet institut kan få. Det mener jeg i hvert fald bør indgå i de videre overvejelser om denne ting.

Jeg vil gerne til hr. Ole Bernt Henriksen, som jeg jo allerede har svaret, sige, at det er rigtigt, at vi prøver på at indføre spørgsmålet om egenkontrol for producenter og importører. Der er også andre, der har været inde på det. Det, vi mener med det, er, at ansvaret for at dokumentere overholdelsen af fastsatte krav skal lægges på producenter og importører som et egenkontrolkrav. Det er meget vigtigt, at vi lægger ansvaret hos producenter og importører, således at de ikke kan frikende sig under en eller anden form.

I øvrigt indfører man selvfølgelig også samtidig hermed - det er også til hr. Knud Lind - synspunktet om, at forurenere betaler, også inden for kemikalielovgivningen, for det er virksomhederne selv, der så skal dokumentere,

om det, de gør, er miljømæssigt forsvarligt. Jeg synes under alle omstændigheder, at her måtte der dog være tale om et forslag, som hr. Knud Lind kunne acceptere: at virksomhederne selv tager ansvaret for, at tingene er i orden. Jeg forstår, at også dette giver anledning til nogle bemærkninger fra hr. Knud Lind, og dem vil jeg så se frem til på vanlig vis.

Jeg har vist allerede kommenteret en meget stor del af hr. Gades indlæg og vil blot yderligere sige, at der er tale om nogle koordinations-spørgsmål i forhold til arbejdsmiljølovgivningen. Sådan som jeg har oplevet det, er der tale om en ganske bred tilslutning til, at der etableres et fælles arbejdsmiljøtilsyn og miljøtilsyn, kaldet Miljøtilsynet. Det har jeg i hvert fald oplevet i diskussionerne med såvel LO som DA, og det fremgår også af de synspunkter, der var i Metals rapport, at det er en tankegang, man skal arbejde videre med. Det, der derimod ikke er afklaret på nuværende tidspunkt, og som vil tage ganske lang tid, er: Hvilket ophæng skal et sådant miljøtilsyn have? Her er det uden videre klart, at Arbejdstilsynets ophæng i organisatorisk-administrativ sammenhæng er ganske anderledes end Miljøtilsynets, som baserer sig på noget kommunalt, amtskommunalt, statsligt, hvor arbejdsmiljøet i princippet etablerer sig på LO og DA.

Jeg vil til hr. Knud Lind sige, at jeg er enig i, at det er vigtigt, at hovedprincipperne i dette lovforslag vedtages nu, og det mener jeg godt kan gøres, samtidig med at man erkender, at man kan arbejde videre med spørgsmålet om et miljøtilsyn.

Hr. Sønderby har jeg allerede svaret i mine tidligere indlæg, og fru Marianne Jøved har jeg også svaret i forbindelse med de bemærkninger, der er givet til andre ordførere.

Til hr. Knud Lind tror jeg jeg vil sige, at hvis man af helbredsmæssige - enten psykiske, psykologiske eller fysiske - grunde har behov for at blive forarget indimellem, må jeg jo sige, at så hjælper de forskellige miljømæssige tiltag, som jeg bl.a. kommer med i øjeblikket, på hr. Knud Linds helbred, og det er jeg da glad for, for sådan som jeg oplever hr. Knud Lind, er han i stand til at blive både ophidset og forarget, og jeg ved ikke hvad, bare ved læsning af lovforslaget. Jeg går ud fra, at det tilsvarende gør sig gældende, når hr. Knud Lind laver højt læsning af lovforslaget og dets bemærkninger her fra ta-